

«Ο Τούρκος και γεφύρι να γενεί, πάνω του μην περάσεις !»

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

Μία από τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης είναι και ο εγκλωβισμός, τρόπον τινά, της οικογένειας στο κάστρο της, στο σπίτι. Ουδέν κακόν θα αντιτείνει κάποιος. Καιρός ήταν να συμμαζευτούμε. Συμφωνώ. Πώς όμως αξιοποιεί η οικογένεια τον ελεύθερο χρόνο της; Παρακολουθώντας τα φωτογενή... περιπτώματα που εκπέμπει η τηλεόραση. Στο σπίτι δεσπόζει ο «τρίτος γονέας», όπως προσφυώς ονομάστηκε η τηλεόραση. Τι εισπνέει σήμερα η ελληνική οικογένεια μέσω του εκχανωτικού μέσου; Σήψη, εκφυλισμό, κτηνωδία και... εκτουρκισμό.

Νατσιός Δημήτριος - Δάσκαλος, Κιλκίς

Ό,τι δεν μπόρεσε να πετύχει η τουρκική θηρωδία και σκλαβιά 400 και 500 χρόνια, το κατορθώνει «ανεπαισθήτως» με την ύπουλη τηλεοπτική προπαγάνδα. Ανέλαβαν εργολαβικά οι τηλεχαβούζες να εξωραϊσουν την Τουρκία, ώστε να βρεθεί, εν ευθέτω χρόνω, η γενιά των γενιτσάρων που θα αποδεχτεί τις ονειροφантаσίες του νεοοθωμανισμού και του Ερτογρούλ-Ερντογάν.

Το 1994, ο σεβαστός π. Θεόδωρος Ζήσης εξέδωσε ένα εξαιρετικό βιβλίο με τίτλο: «Φραγκέψαμε» και υπότιτλο «η ευρωπαϊκή μας αιχμαλωσία». Στην σελίδα 79 διαβάζουμε: «Τα έθνη χάνονται, όχι όταν χάσουν την κρατική τους ανεξαρτησία ή την υλική τους ευμάρεια, αλλά όταν χάσουν την πολιτιστική τους ταυτότητα, την γλώσσα και την θρησκεία τους».

Ακριβώς. Χάσαμε την πολιτιστική μας αυτοσυνειδησία, φραγκέψαμε, γίναμε πρώτα Λεβαντίνοι, ξεπουλήσαμε τιμημένα πρωτοτόκια, αντί πινακίου «φράγκικης φακής», σάπιας και μουχλιασμένης. Και όπως διδάσκει η Ιστορία, ο φραγκολεβαντίνος – που έχει το αίμα δέκα εθνών και την ψυχή κανενός – αβασάνιστα, εκουσίως τουρκεύει.

Είναι γνωστό ότι τις παραμονές της αλώσεως της Πόλης, ορισμένοι άρχοντες, λίγοι γιατί ο πλούτος, δεν έχει πατρίδα και συνοδεύει την προδοσία, του ψυχорραγούντος κράτους, αντιδρούσαν σε κάθε

σκέψη ενώσεως με την παπική Ρώμη, έστω κι αν έμενε εκτεθειμένη η Πόλη στην επιθετική βουλμία των Τούρκων.

Πίστευαν ότι, εάν μας υπέτασσε ο φραγκοπαπισμός, θα χάναμε μαζί με την Ορθοδοξία και την ελληνικότητά μας. Η Ιστορία τους δικαίωσε περίτρανα. Όπως γράφουν οι σύγχρονοι της Επανάστασεως του '21 ιστορικοί Ιωάννης Φιλήμων και Σπυρίδων Τρικούπης, αρκετοί Έλληνες παπικοί που κατοικούσαν στα νησιά των Κυκλάδων, έδειξαν τότε ανάρμοστη εθνική συμπεριφορά. «Πολύ ολίγοι εφάνησαν Έλληνες», γράφει ο Τρικούπης, μερικοί μάλιστα είχαν «και μυστικές σχέσεις προς τους εχθρούς του έθνους, τους Τούρκους».

Ο δε Φιλήμων σημειώνει ότι «την ώραν κατά την οποίαν το ελληνικόν άπαν κατά τε την Ευρώπην και την Ασίαν ηγωνίζετο, προσφερόμενον θυσία υπέρ της κοινής πατρίδος, η διαγωγή των εν ταις νήσοις Ελλήνων του δυτικού δόγματος παρουσιάζει επονείδιστον και αποτρόπαιον στίγμα». Υπενθυμίζω και την αιθαλή και αγέρωχη απάντηση του μαρτυρικού Πατριάρχη του Γένους, Κύριλλου Λούκαρη, στους δυτικούς (περί το 1600), οι οποίοι μας εγκαλούσαν διότι απωλέσαμε την «εξωτέραν σοφίαν».

«Αν είχε βασιλεύσει ο Τούρκος εις την Φραγκίαν δέκα χρόνους, χριστιανούς εκεί δεν εύρισκες...». Τώρα που το Ισλάμ διέβη τα τείχη της Βιέννης, πληθαίνουν οι μιναρέδες στα Παρίσια και στις Λόντρες.

Έγραφα στον πρόλογο για τα τηλεσκόβαλα. Αν γυρίσεις κανάλια τι θα δεις και τι θα ακούσεις; Την γλώσσα, την βαρβαρόηχη, την αχώνευτη, που κάποτε ξεκλήριζε ρωμαϊκά σπιτικά. Και τα κοπρόσκυλα, οι κερδέμποροι του θεάματος, να τρίβουν τα χέρια τους για την απρόσμενη τηλεθέαση. Τουρκέψαμε, προδίδουμε την πάλαι ποτέ «μεγαλόψυχη στον πόνο κα στη δόξα» μάνα μας, την πατρίδα.

Για τους επιλήσμονες των παθών του λαού μας από τους Τούρκους, παραθέτω μία μαρτυρία που περιέχεται στο βιβλίο «Οι τουρκικές ωμότητες στην Κύπρο» του Π.Σ. Μαχλουζαρίδη. Γράφτηκε στην Λευκωσία το 1974-75 και καταγράφει καταθέσεις θυμάτων της εισβολής, που λήφθηκαν από την Κυπριακή Αστυνομία και το Τμήμα Ανιχνεύσεως Εγκλημάτων.

«Σ' ένα χωριό που έπεσε στα χέρια των Τούρκων εισβολέων, κατοικούσε για πολλά χρόνια ένα ανδρόγυννο με 8 παιδιά, όλοι παντρεμένοι, που ζούσανε εκτός του χωριού. Ο άντρας ήταν 74 χρόνων και η γυναίκα του 71 χρόνων. Κατά τον δεύτερο γύρο της τουρκικής εισβολής, οι περισσότεροι χωριανοί έφυγαν και παραμείνανε μόνο λίγοι «γέροι τζιαί κοτζιάκαρες».

Αυτοί έκαναν την σκέψη ότι, αφού ήταν τόσο προχωρημένοι στην ηλικία, δεν διατρέχανε κανένα κίνδυνο αναφορικά με την τιμή τους. Και αφού νιώθανε πως βαθιές ήτανε οι ρίζες τους στον τόπο που τους γέννησε και τους ανάθρεψε, στην γη, που πότισαν με τον ιδρώτα τους κι αυτή σαν ανταμοιβή τους γεννοβόλησε και τους πρόσφερε τα αγαθά της, πήραν την απόφαση να μείνουν.

Το μετάνιωσαν όμως, γιατί οι προβλέψεις τους δεν βγήκαν σωστές. Ο 74χρονος γέρος με πολλή πικρία διηγείται το πάθημά του: «Μόλις νύχτωσε και έφυγαν οι στρατιώτες, έπιασαν την γυναίκα μου και από τα χωράφια επεστρέψαμε στο... (χωριό). Πήγαμε στο σπίτι μου, είδαμε την γερημιά και εφύγαμε.

Πήγαμε στο σπίτι της κουμέρας μου Α.Γ., όπου μείναμε 5 μέρες, και μετά ήρταν τρεις Τούρκοι στρατιώτες εκ Τουρκίας με όπλα, ήταν ηλικίας περίπου 22 χρόνων, όπου εμένα και την κουμέρα μου μας κλείσανε σε μία κάμαρη και ο ένας στρατιώτης εγλεπέν μας με τ' όπλο.

Μετά λίγην ώραν έφυγαν και οι τρεις Τούρκοι, όπου η γυναίκα μου μου είπε ότι οι δύο Τούρκοι εβάλαν την με το ζόρι χαμαί πάνω στο κριθάρι, όπου ο ένας εκράταν την και ο άλλος την επείραξεν, δηλ. την εβίασεν· το ίδιοι εκάμαν κι οι δύο, δηλ. την επείραξεν ο ένας μετά τον άλλον.

Κατά το δείλις περίπου· ήρταν πάλιν τρεις, ο ένας εκ των οποίων ήταν από αυτούς που ήτο το πρωί,

όπου εσπρώξαν την γυναίκα μου μέσα στην κάμαρη και εμπήκεν ένας μαζί της και εβάδωσε την πόρτα· μετά από λίγον έφυγαν κι η γυναίκα μου μου είπεν ότι την έπιασε με το ζόρι και την εβίασε. Μετά από αυτό το ρεζιλίκι εφύγαμε πεζοί κι οι τρεις, δηλ. εγώ, η γυναίκα μου και η κουμέρα μου, για να πάμε στην... (χωριό).

Η εξιστόρηση από την παθούσα είναι ακόμη πιο δραματική. Εκτός του ότι βεβαιώνει τα όσα κατέθεσε ο άντρας της, η αφήγησή της, σε γλώσσα με κυπριακούς ιδιωματισμούς, δημιουργεί ανατριχίλα και αποτροπιασμό για τις αισχροτήτες, την βδελυρότητα και την ανήκουστη συμπεριφορά προς μία γριά, που όπως λέγει και η κυπριακή θυμοσοφία, «το 'ναν την πόδιν ήταν στην γην και τ' άλλον στον Άδην».

Στο σημείο αυτό κλήθηκε η γριά μαυροντυμένη με το μαντήλι της κεφαλής της κατεβασμένο χαμηλά, για να σκεπάσει ολόκληρο σχεδόν το πρόσωπό της. Κάτωχρη και ταλαιπωρημένη, με εμφανή τα ίχνη της ντροπής και τον φόβο για τα τότε αισχρά, που θα είχε να εξιστορήσει, πλησίασε τον Εισαγγελέα και παρακλητικά κάτι του ψιθύρισε στ' αυτή.

Ακολούθησαν μερικές στιγμές και ο Εισαγγελέας απευθυνόμενος προς τους λοιπούς παρισταμένους υπέβαλε τη θερμή παράκληση της μάρτυρος να της επιτραπή να μη επαναλάβει τα όσα της συνέβησαν, γιατί αισθανόταν ντροπή και καταισχύνη». (σελ. 70).

Η ατιμασμένη από τους Τούρκους εισβολείς, γερόντισσα, σήμερα δεν ζει. (Ατιμασμένοι είναι οι κτηνάνθρωποι. Τα λείψανα δεν ατιμάζονται). Ο τάφος και ο φιλεύσπλαχνος Σωτήρ ημών Χριστός «έσβησαν» την καταισχύνη της.

Εμείς όμως «φιλοξενούμε» αδιάντροπα νυχθημερόν στα σπίτια μας τα έγκονα των κτηνανθρώπων... Και καλούμε, πάλιν και πολλάκις, τον μεμέτη Ερντογάν για να εξεμεί ο αχρείος τις μαγαρισιές του.

Και φιλοξενούμε χιλιάδες λαθροεποίκους γιατί έτσι αποφάσισαν οι συνιστώσες της προδοσίας...

09.01.2018

Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Πηγή: www.antibaro.gr/